

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 1 d'octubre de 2025

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. III. La Pasqua de Jesús. 9.
La resurrecció. «Pau a vosaltres» (Jn 20,21)

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

El centre de la nostra fe i el cor de la nostra esperança es troben profundament arrelats en la resurrecció de Crist. Si llegim amb atenció els Evangelis, ens adonem que aquest misteri és sorprenent no sols perquè un home —el Fill de Déu— va ressuscitar d'entre els morts, sinó també per la manera com va escollir de fer-ho. De fet, la resurrecció de Jesús no és un triomf estrepitos, no és una venjança o una revenja contra els seus enemics. És el testimoniatge meravellós de com l'amor és capaç d'aixecar-se després d'una gran derrota per a prosseguir el seu camí imparable.

Quan ens recuperem d'un trauma provocat pels altres, sovint la primera reacció és la ràbia, el desig de fer pagar a algú allò que hem patit. El Ressuscitat no actua d'aquesta manera. Quan emergeix dels abismes de la mort, Jesús no manifesta cap venjança. No torna amb gestos de potència, sinó que mostra amb mansuetud l'alegria d'un amor més gran que qualsevol ferida i més fort que qualsevol traïció.

El Ressuscitat no sent la necessitat de reiterar o afirmar la seva superioritat. Ell s'apareix als seus amics —els deixebles—, i ho fa amb extrema discreció, sense forçar els temps de la seva capacitat d'acolliment. El seu únic desig és tornar a estar en comunió amb ells, i els ajuda a superar el sentiment de culpa. Ho veiem molt bé al cenacle, on el Senyor s'apareix als seus amics tancats en la por. És un moment que expressa una força extraordinària: Jesús, després d'haver davallat als abismes de la mort per a alliberar els qui eren allí presoners, entra a l'habitació tancada dels qui estan paralyzats per la por, i els porta un do que cap d'ells no hauria gosat esperar: la pau.

La seva salutació és simple, gairebé habitual: «Pau a vosaltres» (Jn 20,19). Però va acompanyada d'un gest tan bonic que resulta gairebé inadequat: Jesús mostra als deixebles les mans i el costat amb els signes de la passió. Per què havia d'exhibir les seves ferides precisament davant aquells que, en aquelles hores dramàtiques, havien renegat d'ell i l'havien abandonat? Per què no va amagar aquells signes de dolor i va evitar que es reobris la ferida de la vergonya?

I, això no obstant, l'Evangelí diu que, en veure el Senyor, els deixebles es van omplir d'alegria (cf. Jn 20,20). El motiu és profund: Jesús està plenament reconciliat amb tot allò que ha patit. No guarda cap rancúnia. Les ferides no serveixen per a reprendre, sinó per a confirmar un amor més fort que qualsevol infidelitat. Són la prova que, precisament en el moment en què hem fallat, Déu no s'ha fet enrere, no ha renunciat a nosaltres.

Així, el Senyor es mostra nu i desarmat. No exigeix, no fa xantatge. El seu amor no humilia; és la pau de qui ha patit per amor i ara finalment pot afirmar que ha valgut la pena.

Nosaltres, en canvi, sovint amaguem les nostres ferides per orgull o per temor de semblar dèbils. Diem que “no importa”, que “ja ha passat tot”, però no estem realment en pau amb

les traïcions que ens han ferit. A vegades preferim amagar el nostre esforç per perdonar per a no semblar vulnerables i no córrer el risc de tornar a patir. Jesús no. Ell ofereix les seves marques dels claus com a garantia de perdó. I mostra que la resurrecció no és la cancel·lació del passat, sinó la seva transfiguració en una esperança de misericòrdia.

Després, el Senyor repeteix: «Pau a vosaltres.» I afegeix: «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres» (v. 21). Amb aquestes paraules confia als Apòstols una tasca que no és tant un poder com una responsabilitat: ser instruments de reconciliació en el món. És com si digués: «Qui podrà anunciar el Rostre misericordiós del Pare sinó vosaltres, que heu experimentat el fracàs i el perdó?»

Jesús alena damunt d'ells i el dona l'Esperit Sant (v. 22). És el mateix Esperit que l'ha sostingut en l'obediència al Pare i en l'amor fins a la creu. Des d'aquell moment, els Apòstols ja no podran callar allò que han vist i escoltat: que Déu perdona, aixeca, restaura la confiança.

El centre de la missió de l'Església no consisteix a administrar un poder sobre els altres, sinó a comunicar l'alegria de qui ha estat estimat precisament quan no s'ho mereixia. És la força que ha fet néixer i créixer la comunitat cristiana: homes i dones que han descobert la bellesa de tornar a la vida per a poder donar-la als altres.

Estimats germans i germanes, també nosaltres som enviats. El Senyor també ens ensenya les seves ferides i diu: Pau a vosaltres. No tingueu por de mostrar les vostres ferides guarides per la misericòrdia. No tingueu por d'aproximar-vos a qui està tancat en la por o en el sentiment de culpa. Que l'alè de l'Esperit ens faci també a nosaltres testimonis d'aquesta pau i d'aquest amor més forts que qualsevol derrota.